

[Poul Møller.]

vil ingen være lykkeligere end vi, hvis Finland kan blive deltager i dette samarbejde.

Alt det, jeg her har omtalt, vil formentlig være afklaret, hvis folketinget til sin tid skal ratificere en traktat om det ydre frihandelsområde, og da vil den konservative folketingsgruppe naturligvis tage stilling på det til den tid foreliggende grundlag. Men afgørende for os i dag og til den tid vil det være, hvorvidt der er virkelig udsigt til, at den deling, man nu er i færd med at foretage, vil føre til samling. Det fremgik da også tydeligt af den højtærede udenrigsministers redegørelse, at det er her, regeringen er mest betænkelig. Udenrigsministerens frygt gennemsyndede hans tale, men han har tilsyneladende overvundet denne frygt og tror nu, at etableringen af de ydre syv er det mest tjenlige middel til at skabe en samling af Europa — sådan må jeg forstå ham.

Det er ligetil, at det for Europa vil være en ulykke, om delingsprocessen fører til et dybere og dybere svælg mellem to markedsdannelser. Overskæres handelsforbindelserne gradvis, kan det indebære risiko for det politiske samarbejde i Europa, og for Danmark er faren bestemt ikke mindre. Vi er afhængige af en meget betydelig udenrigshandel. For at opretholde vor levestandard skal vi inden for et år sælge for nær ved 3 milliarder kr. til de seks landes fællesmarked og for omkring 3½ milliard kr. til det lille frihandelsområde. Vi ved intet om, hvorvidt vi kan indvinde hos den ene, hvad vi taber hos den anden. Og kan vi regne med at komme igennem en deling af Europa og en diskriminering på vort eget marked uden at lide tab?

Regeringen må åbenbart anse risikoen for at være overvundet eller i hvert fald reduceret væsentligt, siden den nu tør føre Danmark ind i en blokdannelse. Udenrigsministeren byggede sit håb på to forhold: for det første derpå, at de syvs plan var ændret, så det handelskrigs-lignende præg

var fjernet; for det andet på de beroligende reaktioner, han havde mødt i Bonn hos de ledende medlemmer af Forbundsrepublikkens regering. Jeg skal slet ikke underkende disse to forhold; ingen af os er interesseret deri. Begge er åbenlyse, men er de nok? Nok til, at vi herpå kan føre vort land ind i en så risikofyldt udvikling?

Det er nemlig ubestrideligt, at selve grundtanken i et frihandelsområde er selvforsyningen. Efterhånden som de indbyrdes toldsatser afvikles, bliver det mere fordelagtigt at købe sine varer inden for området i stedet for udenfor. Hvis ikke denne konsekvens er tilsigtet, er der jo slet ingen mening i hele arrangementet. Men følgen heraf bliver da også, at lande, der hidtil solgte til Danmark, men nu ser salget til os falde, må indstille købet i Danmark, og dermed overskæres handelsforbindelser; selvforsyning og protektionisme bliver resultatet, ganske vist inden for større områder end dem, de gamle statsgrænser afstak. For et lille land som vort kan det store økonomiske område vel indebære fordele; der vil foregå en strukturrationalisering, som skulle medføre betydelige økonomiske fordele. Men disse vil ikke kunne opveje de tab, vi kan lide, hvis vi afskæres fra en stor del af vore eksportområder.

Når faren er særlig stor for os, skyldes det ganske enkelt, at vi skal sælge til udlandet omkring to tredjedele af de landbrugsvarer, vi fremstiller herhjemme. Og landbrugsvarerne kan ikke afsættes i tilstrækkelig omfang inden for det lille frihandelsområde, regeringen nu fører os ind i, ligegyldigt hvor stor velvilje vi møder inden for området. Derfor måtte den højtærede udenrigsminister og den højtærede landbrugsminister til London. Resultaterne er vel betragtelige, men de er jo for ingenting at regne imod det, der står på spil, hvis Europas deling bliver permanent. Det ved vi alle. Der spilles derfor med en stor indsats.

Regeringen kan eventuelt trøste sig med, at den foreløbig har Tysklandsaftalen fra